

Arrest

nr. 275 628 van 1 augustus 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 15 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2022.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NYVERSEEL loco advocaat L. RECTOR en van attaché C. CORNERLIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1998.

De verzoekende partij biedt zich op 7 juni 2022 aan de grens aan en dient op dezelfde een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 juli 2021 wordt de verzoekende partij gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 5 juli 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)". Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Libanese nationaliteit te hebben, van Palestijns-Arabische origine te zijn en de soennitische stroming binnen de islam aan te hangen. Uw ouders zijn afkomstig uit het grensstadje Jarine. Met de inval van de Israëliërs in Zuid-Libanon in 1982, vluchtten zij naar Aaqbiyah, gelegen in de regio rond Tyre. U groeide op in Aaqbiyah samen met uw ouders en twee jongere zussen. Ofschoon u een Libanees staatsburger was, kon u een beroep doen op de bijstand van UNRWA. Uw vader werkte als beroepsmilitair voor het Libanese leger. Uw moeder was werkzaam als lerares. Na uw middelbare school volgde u een beroepsopleiding in de richting van automechanica. U rondde deze opleidingen af omstreeks december 2020.

De economische situatie van u en uw familie zou in navolging van de economische crisis waar Libanon zich in bevindt, er erg op achteruit zijn gegaan. Uw moeder, een diabetes- en hartpatiënte, moet rantsoeneren in haar medicatie. Uw jonger zus [G.] zou haar studies rechten niet kunnen verderzetten omwille van de financiële situatie van uw gezin. Uw jongste zus Sana woont tijdelijk bij haar grootvader in [Y.] om de kosten te drukken en haar de mogelijkheid te geven onderwijs te volgen op een school waar haar tante les geeft.

U vreest ook de algemene veiligheidssituatie in Libanon. Er zou sprake zijn van veel criminaliteit waartegen de Libanese overheid geen vuist zou kunnen maken.

Daarnaast voelt u zich beknot in uw godsdienstvrijheid. U geeft aan dat u als soenniet in Zuid-Libanon geconfronteerd wordt met een denigrerende houding van sjiïeten ten aanzien van soennieten. U voelt zich niet vrij om naar de moskee te gaan om er te bidden, uit vrees valselijk te worden beschuldigd van banden met terroristische organisaties. Daarnaast stelt u voorop door Hezbollah onder druk te zijn gezet om zich bij hen aan te sluiten. In oktober 2021 zou u door ene A.M.A.-F. zijn benaderd. Er werd u 3.000 dollar aangeboden en een loon van 700 euro per maand, indien u lid zou worden van Hezbollah. Om A.M.A.-F., een vooraanstaand figuur binnen Hezbollah niet voor het hoofd te stoten, gaf u aan dat u tijd nodig had om er over na te denken. In de periode die volgde werd u regelmatig op straat aangesproken door Hezbollah-leden, met name ook door de zoon van A.M.A.-F., wanneer u nu eindelijk zou toetreden tot de groepering. Enige tijd later merkte u op dat u in de gaten werd gehouden door uw buurman en lid van Hezbollah, A.A.. Omdat u vreesde te worden ontvoerd door Hezbollah of er iets anders met u zou gebeuren, alsook omwille van het ontbreken van een perspectief om aan de situatie te ontsnappen, besloot u samen met uw familie dat het beter zou zijn om het land te verlaten. Uw familie regelde een smokkelaar voor u. U verliet op 4 juni 2022 Libanon via de internationale luchthaven van Rafik Hariri te Beiroet. Met uw eigen Libanees paspoort reisde u naar Abu Dhabi van waaruit u via Brussel naar Dakar en vervolgens naar Gambia zou reizen. Op de internationale luchthaven Brussels Airport werd u aan de grens aangehouden door de Belgische luchthavenautoriteiten; dit omdat u niet in het bezit was van de nodige inreis-documenten. U gaf aan naar Duitsland te willen reizen om aldaar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uiteindelijk gaf u aan toch een verzoek om internationale bescherming aan te vragen in België.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van de 1ste pagina van uw Libanees paspoort, een kopie van uw UNRWA 'family registration card', een kopie van certificaat van een opleiding automechanica dd. 2020, een kopie van certificaat van opleiding automechanica dd. 4/7/19, een kopie van certificaat van een opleiding georganiseerd door 'Sheild' dd. 2019 en tenslotte een kopie van de 'UNRWA family registration card' van uw grootvader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u waarschijnlijk, ter kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming moet worden vastgesteld dat er in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Libanon de bijstand van de UNRWA verkreeg. Uit de door u neergelegde UNRWA familie registratie kaart, blijkt dat uw vader een geregistreerde vluchteling is. Dit gegeven wordt bevestigd door de UNRWA familie registratie kaart van uw grootvader langs vaderszijde, die door u werd neergelegd. U staat op de UNRWA familie registratie kaart, geregistreerd als een non-refugee wife (code 02). Gezien u in de hoedanigheid van zoon op betreffend document staat vermeld, gaat het CGVS ervanuit dat het hier een materiele fout betreft. Gezien uw vader een geregistreerde vluchteling is en de UNRWA registratie verloopt via de mannelijke lijn, kan er van uit worden gegaan dat ook u als vluchteling bij UNRWA staat geregistreerd. Dit betekent evenwel niet dat het CGVS ipso facto artikel 1D van de vluchtelingenconventie moet toepassen.

Immers, wanneer een verzoeker, zoals u, de nationaliteit verworven heeft van een derde land, in casu Libanon, geniet hij de bescherming van dat land en valt hij niet langer onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet

U verklaarde dat u op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort naar België gereisd bent en dat u uw paspoort kort na uw aankomst in België heeft weggegooid. Dat u een dergelijk belangrijk document zomaar zou weggooien, komt weinig overtuigend over. Het reisdocument is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit en nationaliteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status en uw verblijf in Libanon, alsook een weergave is van uw reishistoriek. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar Libanon, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft weggegooid, dan duidt uw gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het intentioneel weggooien van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u, die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd/weggegooid heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Verder dient te worden vooropgesteld dat u niet kan overtuigen het slachtoffer te worden van gedwongen rekrutering vanwege Hezbollah. U verklaart in dit verband omstreeks oktober 2021 door ene A.M.A.-F. te zijn aangesproken om lid te worden van Hezbollah waarbij een vergoeding van 3.000 dollar en een maandloon van 700 euro in het verschiet werd gesteld. U maakt echter op geen enkele wijze aannemelijk dat u op dusdanige manier onder druk zou zijn gezet dat er sprake zou zijn van gedwongen rekrutering. U gevraagd duidelijk aan te geven wat er precies gebeurde waaruit deze dwang zou kunnen blijken, stelt u voorop dat u door leden van Hezbollah en dan met name de zoon van A.M.A.-F. zou zijn gevraagd wanneer u zich ging aansluiten. U verwijst ook naar uw buurman A.A. die u in de gaten zou hebben gehouden (CGVS, p. 13). Uit deze elementen kan bezwaarlijk worden afgeleid dat er sprake zou zijn geweest van een daadwerkelijke gedwongen rekrutering vanwege Hezbollah.

U stelt voorop dat deze omstandigheden er volgens u toe hebben geleid dat u vanaf begin januari 2022 tot en met uw vertrek in juni 2022 uw huis nauwelijks nog zou hebben verlaten. In betreffende periode zouden er zich er evenwel geen andere feiten hebben voorgedaan. Ook dit is een frappant gegeven. Gezien Hezbollah wist waar u woonachtig was en een antwoord van u wentwege uitbleef, is het opmerkelijk dat er in de door geschetste context geen acties van Hezbollah plaatsvonden om u verder onder druk te zetten. U haalt in dit verband enkel aan dat uw vader zou zijn aangesproken door Hezbollah met de vraag waar u was, waarop hij zou hebben gerepliceerd dat u thuis aan het studeren was (CGVS, p. 14). Gezien uit uw verklaringen blijkt dat Hezbollah bovendien op de hoogte was van het feit dat u zich thuis bevond, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat u in de negatieve belangstelling stond van deze groepering.

Dit blijkt ook uit het feit dat u zonder problemen en met uw eigen documenten Libanon op officiële wijze kon verlaten. Nochtans stelde u voorop dat Hezbollah het hele land controleert, inclusief de grens en de luchthaven (CGVS, p.8). Uw officiële vertrek uit Libanon staat dan ook haaks op uw bewering te vrezen voor gedwongen rekrutering vanwege Hezbollah.

Verder blijkt uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt door Hezbollah en dan met name door het Islamitisch Verzet (al-Muqawama al-islamiya), de gewapende militie van Hezbollah. De rekrutering geschiedt op vrijwillige basis. Ook de 'Lebanese Resistance Brigades' (Saraya al-Muqawama al-Lubnaniya), een overwegend soennitische, paramilitaire organisatie opgericht en bewapend door Hezbollah maken geen gebruik van gedwongen rekruteringen. De organisatie verkiest gemotiveerde strijders. Met name de financiële vergoeding in de huidige Libanese context zou een belangrijke dwingende factor zijn.

U geconfronteerd met deze informatie en u de vraag gesteld waarom er in uw geval wel sprake zou zijn van gedwongen rekrutering, past u uw verklaringen aan en stelt u voorop dat er geen sprake was van gedwongen rekrutering. Ze zouden u een lidmaatschap en voordelen in het verschiet hebben gesteld met als finaal doel u te bekeren tot het sjiïsme (CGVS, p. 14). Deze gang van zaken kan niet overtuigen. Gezien het belang dat de partij hecht aan partij-ideologie en toewijding aan de partij (zie informatie in het administratief dossier), kan bezwaarlijk worden ingezien dat lidmaatschap van Hezbollah bewust zou dienen en actief zou worden ingezet als hefboom voor bekeringen tot het sjiïsme. Uw bewering dat ze het in het bijzonder op u zouden hebben gemunt omdat zij zouden weten dat u, zoals u zelf vooropstelt, strikt bent u in uw geloof, kan dan ook niet worden bijgetreden doch ondermijnt eerder uw bewering dat Hezbollah u zou hebben willen rekruteren. U overtuigt bijgevolg niet dat er vanwege Hezbollah een dusdanig druk op u wordt uitgeoefend opdat u zich bij hen zou aansluiten.

Verder geeft u aan dat u zich als soenniet in Zuid-Libanon beknot voelt in uw geloofsbeleving. U geeft in dit verband aan dat mensen niet meer naar de moskee durven te gaan omdat ze bang zijn dat ze worden gebrandmerkt als terrorist. Soennitische religieuze figuren zouden in het openbaar worden vervloekt. Verder zouden er in het openbaar luid sjiitische religieuze liedjes worden gedraaid en sjiitische rituelen worden uitgevoerd waar u zich door vernederd zou voelen (CGVS, p. 15). Waar het CGVS kan aannemen dat gezien u in een overwegend sjiitisch regio woont en in de context van de toenemende invloed van Hezbollah in de Libanese samenleving, u zich gemarginaliseerd voelt als soenniet-zijnde, wijst dit niet op een vervolging op basis van religie in vluchtelingrechtelijke zin. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u daadwerkelijk in de negatieve belangstelling stond van Hezbollah omwille van uw soennitische achtergrond. Waar u stelt dat u vreest te worden gebrandmerkt als terrorist als u naar de moskee zou gaan, blijkt dit louter om een hypothetische vrees te gaan, die u op geen enkele wijze kan concretiseren noch kan bewijzen. De door u aangehaalde arrestatie van een bekende Sheikh Ahmed kan hier toe niet als referentie dienen, net omdat hij, zoals u aanhaalde, een religieuze rechter zou zijn en hij mogelijks ook om andere redenen zou/kan zijn aangehouden. Uw antwoord op de vraag waarom u zich als soenniet niet in een overwegend soennitische regio vestigde, namelijk dat Hezbollah overal aanwezig is en u overal weet te vinden, is geen afdoende uitleg, gezien u nergens aantoont daadwerkelijk persoonlijk door Hezbollah te zijn gevisieerd. Dat u heeft nagelaten u te vestigen in overwegend soennitisch gebied, doet verder afbreuk aan uw bewering als soenniet uw geloof niet te kunnen belijden.

Hoe het ook zij, u toont op generlei wijze aan omwille van uw soennitische achtergrond in Libanon vervolging te vrezen.

Voor wat betreft uw bewering in Libanon slachtoffer te worden van een criminele bendes, verwijst u louter naar een algemene situatie, maar maakt u op geen enkele wijze aannemelijk dat u hier reeds slachtoffer van bent geworden noch brengt u elementen aan waaruit zou kunnen worden opgemaakt dat u in de toekomst ernstige schade zou leiden ten gevolge van criminele netwerken.

Tenslotte haalt u aan omwille van economische motieven Libanon te hebben verlaten (CGVS, p. 15). U verwijst hierbij naar de ineenstorting van de Libanese economie die ook u en uw familie hard zouden hebben getroffen. Uw vader wiens pensioen van beroepsmilitair voor de crisis 600 tot 700 euro per maand bedroeg, is thans terug gevallen op 40 euro per maand (CGVS, p. 6). U toont evenwel niet aan dat uw levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in Libanon naar omstandigheden behoorlijk is.

Uit uw verklaringen is immers op te maken dat uw familie in Libanon over een eigen woonst beschikt. Uw familie zou niet over een eigendomsbewijs van de woning beschikken. U stelt in dit verband dat de grond eigendom zou zijn van de regering. U stelt voorop dat de regering hun eigendom zijnde de grond met bijgevolg een recht op natrekking, zouden kunnen opeisen.

Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat thans het eigendom van de ouderlijke woonst zou worden betwist of dat uw familie dreigt de woonst te verliezen (CGSV, p. 4). De woonst betreft een gebouw van meerder verdiepingen waar vroeger ook uw grootmoeder woonachtig was. Thans woont u in de ouderlijke woonst, die een etage van het gebouw met meerdere verdiepingen betreft, met uw ouders en oudste zus. Uw jongste zus is woonachtig bij uw grootvader in Jarine teneinde de kosten te beperken alsook om haar onderwijs te kunnen laten volgen via uw tante die lerares is. Uw drie ooms langs moederskant betrekken ook ieder een etage in het gebouw. Uw vader ontvangt een pensioen dat zoals reeds werd aangegeven sterk werd gereduceerd. Ook de drie ooms die in hetzelfde gebouw als uw familie woonachtig zijn, respectievelijk gepensioneerd militairen en een leraar, hebben een pensioen. Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw vader een stuk landbouwgrond huurt waarop hij groenten verbouwt die bedoeld zijn voor eigen consumptie maar ook voor verkoop (CGVS, p. 6). U maakt geen melding van een zware medische problematiek in uw hoofde die wijst op een bijzondere kwetsbaarheid waardoor u niet in staat zou zijn om ook mee in staan voor uw onderhoud en dat van uw familie, ongeacht de economische context. Bovendien heeft u een diploma mechanica op zak dat u eind 2020 behaalde. U verklaart daarenboven in Libanon over een familiaal netwerk (langs moederszijde) te beschikken waarin familieleden elkaar ondersteunen (CGVS, p. 8). Dit blijkt uit het feit dat uw jongste zusje wordt opgevangen door familie in Jarine alsook uit feit dat uw reis naar België die 9.000 dollar bedroeg, werd bekostigd door uw familiaal netwerk in Libanon (CGVS, p. 11). Tot slot dient te worden vermeld dat wanneer u werd gevraagd of uw familie in Libanon in staat is om in haar basisbehoeften te voorzien, u voorop stelt dat dit wel het geval is (CGVS, p. 7). Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er

in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u Libanon diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Libanon dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Libanon, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon- Veiligheidssituatie, 11 januari 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20210119.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit soort geweld, waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto militias vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is

van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat een ander licht te werpen op voorliggende appreciatie. Kopieën van de eerste pagina van uw paspoort, certificaten van opleidingen als ook de kopieën van uw UNRWA-familieregistratie en deze van uw grootvader, hebben betrekking op uw nationaliteit, identiteit en uw opleidingsachtergrond de welke door het CGVS niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. Ten eerste betoogt de verzoekende partij dat het buiten kijf staat dat zij van Palestijnse afkomst is, en dat zij door UNRWA als vluchteling werd erkend. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geheel terecht onderzocht heeft of zij toepassing diende te maken van artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en terecht besloten heeft om haar niet uit te sluiten.

De verzoekende partij vervolgt dat zij wel werd gedwongen om Libanon te verlaten, daar de regio niet veilig is voor haar. Ze stelt dat ze zich hiervoor niet enkel beroept op de algemene situatie daar, maar ook op het feit dat zij door de Hezbollah in de regio regeert én het feit dat zij haar geloof niet openlijk kan belijden.

Voorts gaat de verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing. Hierbij herhaalt de verzoekende partij dat zij haar paspoort weggegooid heeft zonder te beseffen dat dit nadelig was voor haar dossier. De verzoekende partij stelt verder dat zij al jaren geïsoleerd wordt in de omgeving waar zij woonachtig is, daar zij deel uitmaakt van een minderheidsgroep van soennieten in de regio. De problemen escaleerden in oktober 2021 toen zij door A.M.A.-F., een belangrijke persoon in de vereniging aangesproken werd. Aanvankelijk leek de Hezbollah haar wat bedenktijd en een bepaalde ruimte te geven, maar na verloop van tijd werd zij en haar familieleden steeds vaker aangesproken. Daarom bleef zij vanaf januari 2022 steeds vaker binnen, alwaar zij zich veilig voelde. De verzoekende partij geeft aan dat zij en haar familie hoopten dat de gemoederen gingen bedaren en dat de Hezbollah haar met rust zouden laten. Dit is echter niet gebeurd. De dreiging die van de Hezbollah uitging werd steeds dreigender en dreigender, waardoor zij vreesde voor een arrestatie of eventuele ontvoering. De verzoekende partij stelt dat dit de reden is waarom zij besloot om haar land te verlaten.

De verzoekende partij geeft verder aan dat de Hezbollah een aanzienlijke invloed heeft bij verschillende grensovergangen. Dit vooral met het oog op het smokkelen van allerlei goederen en niet zozeer op wat het verkeer van personen betreft en dit zeker niet op de luchthaven van Beiroet. Om dit te staven citeert de verzoekende partij uit een tekst zonder de bron ervan weer te geven.

De verzoekende partij betwist de motieven van de bestreden beslissing waarin aangegeven wordt dat de Hezbollah nooit gedwongen zou rekruteren. Wederom citeert de verzoekende partij uit een tekst waarvan zij de bron niet vermeld. Zij meent ook dat ze niet naar een ander deel van Libanon kan verhuizen om haar geloof beter te belijden daar het een structureel probleem is. Om de analyse van de veiligheidssituatie in Libanon te betwisten verwijst de verzoekende partij naar het reisadvies dat de Verenigde Staten aan haar burgers geeft.

Tot slot meent de verzoekende partij dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat haar familie verdeeld is, dat haar ouders financieel niet kunnen instaan voor hun jongste dochter en dat zij daarom niet meer thuis woont, dat haar meerderjarige zus haar studies diende op te

zeggen en dat haar moeder die lijdt aan diabetes en hartziekte moet rantsoeneren in medicatie waardoor haar medische zorgen niet gegarandeerd worden.

3. In een aanvullende nota brengt de verzoekende partij de volgende informatie bij: een USB- stick waarop vijf korte video's.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, komt de Raad in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

In casu werd er vastgesteld dat verzoekende partij haar vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk heeft gemaakt. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat (i) het niet voorleggen van het paspoort een gebrek is aan medewerking; (ii) er geen geloof wordt gehecht aan de gedwongen rekrutering door Hezbollah; (iii) er niet wordt aangetoond dat verzoekende partij omwille van haar soennitische geloof vervolging vreest; (iv) er geen elementen voorhanden zijn om te besluiten dat verzoekende partij schade zal leiden ten gevolge van criminele netwerken.

Voormelde motieven hebben betrekking op de kern van haar relaas, zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond daarvan wordt terecht besloten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in Libanon aannemelijk maakt. In voorliggend verzoekschrift onderneemt de verzoekende partij geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

6.2. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat: *"Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Libanon de bijstand van de UNRWA verkreeg. Uit de door u neergelegde UNRWA familie registratie kaart, blijkt dat uw vader een geregistreerde vluchteling is. Dit gegeven wordt bevestigd door de UNRWA familie registratie kaart van uw grootvader langs vaderszijde, die door u werd neergelegd. U staat op de UNRWA familie registratie kaart, geregistreerd als een non-refugee wife (code 02). Gezien u*

in de hoedanigheid van zoon op betreffend document staat vermeld, gaat het CGVS ervanuit dat het hier een materiele fout betreft. Gezien uw vader een geregistreerde vluchteling is en de UNRWA registratie verloopt via de mannelijke lijn, kan er van uit worden gegaan dat ook u als vluchteling bij UNRWA staat geregistreerd. Dit betekent evenwel niet dat het CGVS ipso facto artikel 1D van de vluchtelingenconventie moet toepassen.

Immers, wanneer een verzoeker, zoals u, de nationaliteit verworven heeft van een derde land, in casu Libanon, geniet hij de bescherming van dat land en valt hij niet langer onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet." De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, in haar verzoekschrift erkent de verzoekende partij dat ze niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt, door de Raad overgenomen.

6.3. Voorts legt de verzoekende partij geen authentieke documenten neer die haar identiteit enigszins kunnen staven.

De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

In de bestreden beslissing wordt over het niet neerleggen van haar origineel paspoort waarmee ze gereisd is dan weer terecht het volgende gesteld: "U verklaarde dat u op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort naar België gereisd bent en dat u uw paspoort kort na uw aankomst in België heeft weggegooid. Dat u een dermate belangrijk document zomaar zou weggooiden, komt weinig overtuigend over. Het reisdocument is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit en nationaliteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status en uw verblijf in Libanon, alsook een weergave is van uw reishistoriek. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar Libanon, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen. Zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft weggegooid, dan duidt uw gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het intentioneel weggooiden van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u, die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen

die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd/weggegooid heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.” In haar verzoekschrift blijft de verzoekende partij volharden in haar verklaringen dat ze haar paspoort heeft verscheurd waardoor ze geenszins voormelde pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing weerlegt. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en de verzoekende partij is ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Er kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar paspoort – en de daarin vermelde gegevens – verborgen tracht te houden voor de Belgische asielinstanties. Het niet neerleggen van haar origineel paspoort houdt dan ook een negatieve indicatie in met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van de verzoekende partij.

6.4. Met betrekking tot haar voorgelaten problemen met de Hezbollah komt de verzoekende partij in het verzoekschrift niet verder dan aan te geven dan het herhalen van haar vluchtmotieven. Met haar betoog in het verzoekschrift gaat de verzoekende partij enerzijds voorbij aan de motieven in de bestreden beslissing waarin duidelijk uiteengezet wordt dat zij op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat zij op dusdanige manier onder druk zou zijn gezet dat er sprake is van een gedwongen rekrutering. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd dat: *“U stelt voorop dat deze omstandigheden er volgens u toe hebben geleid dat u vanaf begin januari 2022 tot en met uw vertrek in juni 2022 uw huis nauwelijks nog zou hebben verlaten. In betreffende periode zouden er zich er evenwel geen andere feiten hebben voorgedaan. Ook dit is een frappant gegeven. Gezien Hezbollah wist waar u woonachtig was en een antwoord van uwentwege uitbleef, is het opmerkelijk dat er in de door geschetste context geen acties van Hezbollah plaatsvonden om u verder onder druk te zetten. U haalt in dit verband enkel aan dat uw vader zou zijn aangesproken door Hezbollah met de vraag waar u was, waarop hij zou hebben gerepliceerd dat u thuis aan het studeren was (CGVS, p. 14). Gezien uit uw verklaringen blijkt dat Hezbollah bovendien op de hoogte was van het feit dat u zich thuis bevond, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat u in de negatieve belangstelling stond van deze groepering.”* Anderzijds gaat de verzoekende partij ook voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing dat volgens de objectieve landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier gedwongen rekrutering door door Hezbollah en meer bepaald door het Islamitisch Verzet (al-Muqawama al-islamiya), de gewapende militie van Hezbollah, niet plaatsvindt. De rekrutering geschiedt op vrijwillige basis daar ze gemotiveerde strijders verkiezen. De Hezbollah voert wel mobiliseringscampagnes waarin het voordeel van lidmaatschap wordt toegelicht. Voorts bieden ze een redelijke loon in Libanese context. Ook de ‘Lebanese Resistance Brigades’ (Saraya al-Muqawama al-Lubnaniya), een overwegend soennitische, paramilitaire organisatie opgericht en bewapend door Hezbollah maken geen gebruik van gedwongen rekruteringen. In haar verzoekschrift tracht de verzoekende partij aan te tonen dat er wel sprake van gedwongen rekrutering door te citeren uit een tekst waarvan ze de bron niet vermeldt. Na lezing van de COI focus, “Libanon. Rekrutering door Hezbollah” van 18 mei 2018 blijkt dat deze informatie afkomstig is van de immigration and refugee board of Canada van 4 november 2013 en betrekking heeft op de rekrutering door de Hezbollah vòòr de oorlog in Syrië. Ook in dit citaat wordt bevestigd dat geen gedwongen rekrutering plaatsvindt door Hezbollah, maar dat het wel mogelijk is dat iemand onder druk gezet wordt om dingen te doen die hij liever niet zou doen, zoals het schenken van geld of andere activiteit. In het geval van de verzoekende partij wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat zij onder druk werd gezet om zaken te doen die ze liever niet zou willen doen. In dit verband wordt in de bestreden terdege gemotiveerd dat: *“U geconfronteerd met deze informatie en u de vraag gesteld waarom er in uw geval wel sprake zou zijn van gedwongen rekrutering, past u uw verklaringen aan en stelt u voorop dat er geen sprake was van gedwongen rekrutering. Ze zouden u een lidmaatschap en voordelen in het verschiet hebben gesteld met als finaal doel u te bekeren tot het sjiïsme (CGVS, p. 14). Deze gang van zaken kan niet overtuigen. Gezien het belang dat de partij hecht aan partij-ideologie en toewijding aan de partij (zie informatie in het administratief dossier), kan bezwaarlijk worden ingezien dat lidmaatschap van Hezbollah bewust zou dienen en actief zou worden ingezet als hefboom voor bekeringen tot het sjiïsme. Uw bewering dat ze het in het bijzonder op u zouden hebben gemunt omdat zij zouden weten dat u, zoals u zelf vooropstelt, strikt bent u in uw geloof, kan dan ook niet worden bijgetreden doch ondermijnt eerder uw bewering dat Hezbollah u zou hebben willen rekruteren. U overtuigt bijgevolg niet dat er vanwege Hezbollah een dusdanige druk op u wordt uitgeoefend opdat u zich bij hen zou aansluiten.”*

Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“Verder geeft u aan dat u zich als soenniet in Zuid-Libanon beknot voelt in uw geloofsbeleving. U geeft in dit verband aan dat mensen niet meer naar de moskee durven te gaan omdat ze bang zijn dat ze worden gebrandmerkt als terrorist. Soennitische religieuze figuren zouden in het openbaar worden vervloekt. Verder zouden er in het openbaar luid sjiitische religieuze liedjes worden gedraaid en sjiitische rituelen worden uitgevoerd waar u zich door vernederd zou voelen (CGVS, p. 15). Waar het CGVS kan aannemen dat gezien u in een overwegend sjiitisch regio woont en in de context van de toenemende invloed van Hezbollah in de Libanese samenleving, u zich gemarginaliseerd voelt als soenniet-zijnde, wijst dit niet op een vervolging op basis van religie in vluchtelingrechtelijke zin. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u daadwerkelijk in de negatieve belangstelling stond van Hezbollah omwille van uw soennitische achtergrond. Waar u stelt dat u vreest te worden gebrandmerkt als terrorist als u naar de moskee zou gaan, blijkt dit louter om een hypothetische vrees te gaan, die u op geen enkele wijze kan concretiseren noch kan bewijzen. De door u aangehaalde arrestatie van een bekende Sheikh Ahmed kan hier toe niet als referentie dienen, net omdat hij, zoals u aanhaalde, een religieuze rechter zou zijn en hij mogelijks ook om andere redenen zou/kan zijn aangehouden. Uw antwoord op de vraag waarom u zich als soenniet niet in een overwegend soennitische regio vestigde, namelijk dat Hezbollah overal aanwezig is en u overal weet te vinden, is geen afdoende uitleg, gezien u nergens aantoot daadwerkelijk persoonlijk door Hezbollah te zijn gevisieerd. Dat u heeft nagelaten u te vestigen in overwegend soennitisch gebied, doet verder afbreuk aan uw bewering als soenniet uw geloof niet te kunnen belijden. Hoe het ook zij, u toont op generlei wijze aan omwille van uw soennitische achtergrond in Libanon vervolging te vrezen.”* In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze niet binnen Libanon kan verhuizen daar het een structureel probleem binnen Libanon is. Hiervoor citeert ze uit een artikel waarvan ze nalaat de bron te vermelden. Met een dergelijk algemeen betoog, zonder duidelijk bronvermelding, slaagt de verzoekende partij er niet om voormelde concrete, pertinente en draagkrachtige motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. De loutere verwijzing naar algemene informatie kan voorts bezwaarlijk volstaan om de door de verzoekende partij voorgehouden vrees te objectiveren, te concretiseren en te individualiseren.

In een aanvullende nota brengt de verzoekende partij nog een USB-stick met vijf video's. Deze documenten zijn niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor deze video's dan ook niet in overweging worden genomen. Ter terechtzitting wordt de verzoekende partij hierop gewezen en erkent ze dat er geen eensluidend verklaarde vertaling beschikbaar is.

Voor het overige komt de verzoekende partij in wezen niet verder dan het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee de verzoekende partij dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch haar geloofwaardigheid te herstellen.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, oordeelt de Raad dat aan haar vluchtrelaas geen ernstig geloof kan worden gehecht en dat haar algemene geloofwaardigheid niet is komen vast te staan.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

7.2. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden

verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij geconcludeerd wordt dat zij hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van de verzoekende partij in gevolge de socio-economische omstandigheden in Libanon in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd wordt: “Voor wat betreft uw bewering in Libanon slachtoffer te worden van een criminele bendes, verwijst u louter naar een algemene situatie, maar maakt u op geen enkele wijze aannemelijk dat u hier reeds slachtoffer van bent geworden noch brengt u elementen aan waaruit zou kunnen worden opgemaakt dat u in de toekomst ernstige schade zou leiden ten gevolge van criminele netwerken.

Tenslotte haalt u aan omwille van economische motieven Libanon te hebben verlaten (CGVS, p. 15). U verwijst hierbij naar de ineenstorting van de Libanese economie die ook u en uw familie hard zouden hebben getroffen. Uw vader wiens pensioen van beroepsmilitair voor de crisis 600 tot 700 euro per maand bedroeg, is thans terug gevallen op 40 euro per maand (CGVS, p. 6). U toont evenwel niet aan dat uw levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in Libanon naar omstandigheden behoorlijk is.

Uit uw verklaringen is immers op te maken dat uw familie in Libanon over een eigen woonst beschikt. Uw familie zou niet over een eigendomsbewijs van de woning beschikken. U stelt in dit verband dat de grond eigendom zou zijn van de regering. U stelt voorop dat de regering hun eigendom zijnde de grond met bijgevolg een recht op natrekking, zouden kunnen opeisen.

Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat thans het eigendom van de ouderlijke woonst zou worden betwist of dat uw familie dreigt de woonst te verliezen (CGSV, p. 4). De woonst betreft een gebouw van meerder verdiepingen waar vroeger ook uw grootmoeder woonachtig was. Thans woont u in de ouderlijke woonst, die een etage van het gebouw met meerdere verdiepingen betreft, met uw ouders en oudste zus. Uw jongste zus is woonachtig bij uw grootvader in Jarine teneinde de kosten te beperken alsook om haar onderwijs te kunnen laten volgen via uw tante die lerares is. Uw drie ooms langs moederskant betrekken ook ieder een etage in het gebouw. Uw vader ontvangt een pensioen dat zoals reeds werd aangegeven sterk werd gereduceerd. Ook de drie ooms die in hetzelfde gebouw als uw familie woonachtig zijn, respectievelijk gepensioneerd militairen en een leraar, hebben een pensioen. Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw vader een stuk landbouwgrond huurt waarop hij groenten verbouwt die bedoeld zijn voor eigen consumptie maar ook voor verkoop (CGVS, p. 6). U maakt geen melding van een zware medische problematiek in uw hoofde die wijst op een bijzondere kwetsbaarheid waardoor u niet in staat zou zijn om ook mee in staan voor uw onderhoud en dat van uw familie, ongeacht de economische context. Bovendien heeft u een diploma mechanica op zak dat u eind 2020 behaalde. U verklaart daarenboven in Libanon over een familiaal netwerk (langs moederszijde) te beschikken waarin familieleden elkaar ondersteunen (CGVS, p. 8). Dit blijkt uit het feit dat uw jongste zusje wordt opgevangen door familie in Jarine alsook uit feit dat uw reis naar België die 9.000 dollar bedroeg, werd bekostigd door uw familiaal netwerk in Libanon (CGVS, p. 11). Tot slot dient te worden vermeld dat wanneer u werd gevraagd of uw familie in Libanon in staat is om in haar basisbehoeften te voorzien, u voorop stelt dat dit wel het geval is (CGVS, p. 7). Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u Libanon diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Libanon dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Libanon, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Uit de verklaringen van de verzoekende partij over haar persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Haar verzoekschrift doet niet anders besluiten. De verzoekende partij laat evenwel geheel na om op concrete wijze aan te tonen dat haar financiële situatie en deze van haar familie ondertussen dermate is gewijzigd dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden en beperkt zij zich tot een louter algemene bewering en het herhalen van de elementen die ze reeds tijdens het persoonlijk onderhoud vermeld heeft. De verzoekende partij brengt aldus geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden in Libanon. Voorts toont de

verzoekende partij ook niet aan dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Libanon werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zinnen hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische aard in de zin van artikel 48/4, §2 b) bestaan die er toe hebben geleid dat zij Libanon diende te verlaten of die er toe leidden dat zij niet naar Libanon zou kunnen terugkeren.

7.3. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De meer recente landeninformatie die de verwerende partij middels haar aanvullende nota aanleverde is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

Uit de COI Focus "Libanon. Veiligheidssituatie" van 17 februari 2022 blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Ook zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

De afgelopen jaren zijn er in Libanon zeer weinig bomaanslagen geweest die burgerslachtoffers maakten. In het verlengde van voorgaande jaren vonden er in 2021 nog steeds arrestaties plaats van extremisten en terreurverdachten. Aanslagen werden verijdeld.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerde geweld tegen burgers betrof, evenals in 2020 vooral het buitensporig geweld van de ordetroepen tegen betogers. Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. De massale protestbeweging, al thawra (de revolutie) genoemd, die sinds het najaar van 2019 om politieke vernieuwing roept, blijft nog steeds zonder resultaat. De verslechterde levensomstandigheden leidden in de lente en zomer van 2021 opnieuw tot een massale mobilisatie tegen de regering. In het voorjaar van 2021 was het aantal demonstraties het hoogste sinds het begin van de volksopstand in oktober 2019. In tegenstelling tot 2019 gingen de demonstraties in het voorjaar van 2021 gepaard met meer geweld. Hoewel de meeste betogingen vreedzaam verliepen, waren er in sommige gevallen botsingen tussen betogers en militairen, waarbij aan beide zijden gewonden vielen. Hierbij vielen in 2020 en 2021 naar schatting 1.500 gewonden. Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, beantwoordt echter niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De protesten en andere uitingen van volkswoede krijgen een steeds grotere sektarische ondertoon naarmate Libanezen zich terugplooiën op hun confessionele identiteit. Tijdens de verslagperiode viel een stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren. Hiervan getuigt de gewapende confrontatie tussen de christelijke Forces Libanaises en sjiitische demonstranten in oktober 2021 te Beiroet, waarbij zeven sjiitische burgers het leven lieten en 30 gewonden vielen. Daarnaast mondden conflicten aan benzinstations soms uit in geweld tussen verschillende sektarische groepen.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). Persoonlijke geschillen en vetes over drugssmokkel veroorzaken clangeweld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal geweldincidenten waarbij clans betrokken zijn, in 2020 bijna is verviervoudigd ten opzichte van het jaar daarvoor, en dat deze trend zich in 2021 voortzet. Het gouvernement Baalbek-Hermel, waar verschillende sjiitische clans wonen en dat een bolwerk is van Hezbollah, was goed voor ongeveer de helft van al het clangeweld.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten. In 2021 viel, zoals in 2020, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift kan immers geenszins blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Waar de verzoekende partij wederom citeert uit een tekst zonder bronvermelding, maar uit de inhoud van de tekst blijkt dat het om een reisadvies gaat voor staatsburgers uit de Verenigde Staten, brengt zij evenmin elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

De Raad benadrukt te dezen nog dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in Libanon niet aan voormelde voorwaarden.

8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat de verzoekende partij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

10. Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS